

ligevel skal gives Erstatning, hvorimod jeg, som sagt, dog ikke skal gjøre nogen Indvending. Det er derimod med Hensyn til den mere formelle Side, at jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger. Den, hvem Bemærkningelsen skal gives, er efter § 1 „Regjeringen“, og det samme Udtryk bruges i § 4; der tales atter om „Regjeringen“. Derimod er der i §§ 3 og 5 talt om det „vedkommende Fællesministerium“. Det forekommer mig, at det Correcteste var paa alle 4 Steder at sige „Krigsministeriet“. Naar man siger Fællesministeriet, kan det naturligvis kun være Krigsministeriet og Finansministeriet, og det kan gjerne være, at begge Dele lade sig forsvare; men det forekommer mig, at Regjeringen meget let kunde blive enig med sig selv om, hvem den rette Vedkommende er, og jeg troer, at det Correcteste vilde være, at det var Krigsministeriet, der optraadte som den, der foreløbigt bemægtigede sig de Enclaver, der ikke allerede vare i dets Besiddelse, og saa stillede dem til Salg under Cet. Grunden, hvorfor jeg har gjort denne Bemærkning, er, at Regjeringen jo her maa optræde i forskjellige Roller, idet det er Indenrigsministeriet, der skal vælge nogle af Taxationsmændene, og vælger den, der skal være Opmand, og tillige skal staae paa de Grundeieres Interesse, hvis Eiendomme det Offentlige har Brug for. Paa den anden Side skal efter § 5 vedkommende Fællesministerium, det vil sige Krigsministeriet, lade en Mand møde som befuldmægtiget, der optræder ganske som Part og paa dets Vegne gjør sine Paastande gjældende, og det har fuldkommen Lov til at tage Sagen eensidigt indenfor de Grændser, inden hvilke Parter altid have Ret dertil; hvorimod Indenrigsministeriets Stilling i allerhøieste Grad skal være upartisk. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at det seer noget besynderligt ud, at Indenrigsministeriet vælger 3 Taxationsmænd og dernæst en Opmand, og at det vilde være ønskeligt, at dette Valg kom i andre Hænder. Det burde jo ellers hedde: Indenrigsministeriet vælger 4 Medlemmer. Dette kunde undgaaes ved at lade den af Kongen valgte Commissair være Opmand, netop naar denne ikke benyttes til Andet end til at afgive Rastevotum i det sjældne Tilfælde, hvori Stemmesleerhed ikke har været at opnaae. Efter den

constitutionelle Form vilde det ganske vist være det Correcteste, at der ved Forhold, som dette, udtrykkeligt blev tilføiet, at den kongelige Commissair skulde vælges efter Indenrigsministerens Indstilling; thi da Krigsministeren er Part i Sagen, troer jeg ikke, at det vilde være correct at lade ham gjøre Indstilling, da denne kunde faae Indflydelse paa Sagens senere Gang. Naar jeg spørger om Garantier — og det er jo især i denne Henseende, at vi skulle betragte Sagen — savner jeg kun Bestemmelse om, at Vedkommende skulle faae et rundeligt Barsel og til beleilig Tid, f. Ex. et halvt eller et heelt Mars Barsel til en af de almindelige Flyttedage eller til 1ste Mai eller 1ste November. Jeg tvivler ikke om, at dette vil skee; men jeg synes, at der i Loven selv burde være en Betryggelse for, at Ingen blev overrasket med slige Fordringer. Endelig skal jeg tilføie, at jeg ikke har forstaaet § 7, hvorledes det der sprudsatte Tilfælde kan indtræde. Der tales om, at der skal gives Rente fra den Tid, da vedkommende Grundstykke er stillet til Regjeringens Raadighed. Det forekommer mig, at Regjeringen faaer denne Raadighed i det Dieblit, at Vedkommende maa afftaa Grundstykket, ved at sløise Huse og nedrive Plankeværker osv., og naar dette skeer, vil Capitalen allerede forlængst være udbetalt. Derimod stilles det ikke til Raadighed, fordi Taxationsforretningen paaegyndes, og Eieren kan dog umuligt være berettiget til at faae Rente af den Sum, der i sin Tid bliver ham udbetalt, endnu medens han har den uformindskede Benyttelse af Grundstykket; thi den ringe Skade, Taxationsforretningen muligen kan forarsage ham, kan der jo dog ikke være taget Hensyn til. Der er jo ogsaa truffet energiske Bestemmelser om, at Capitalen hurtigt skal udbetales, og den vil jo være ham udbetalt, før Militairretaten lægger Haand paa Eiendommen. Derfor synes jeg ikke, at dette Tilfælde vil kunne indtræffe. Maaskee vilde disse faa Bemærkninger give Anledning til Udtalelser fra den høitærede Minister. Saaledes som Lovens foreligger, kan jeg isovrigt ikke andet end tiltræde den, idet jeg ikke tvivler om, at Betryggelsen for et passende Barsel ikke vil blive savnet, selv om den ikke er hjemlet ved Loven.